

ger, som bleve fremsatte fra ærede Medlemmers Side, til Følge, og man har ønsket at finde en ensartet Gebyrberegning saavel for Sognefogden som for Fogden, men denne Fremgangsmaade maatte naturligtvis medføre en Nedgang i de Gebyrer, som almindeligvis tilkommet Fogden for den Art af Forretninger. Ligeoverfor de Betænkkeligheder, som det kunde have at nedsette disse Gebyrer ganske overordentlig meget, maatte man imidlertid blive staaende ved en Sum, der ikke var altsor lav, og denne Betragtning maatte føre til, at Sognefogdens Gebyr maatte sættes lidt høiere, for at der kunde naas en Sum, hvorved de forskellige Interesser kunde forenes. Det vil ses, at man, naar man forlader den Vet, som Udvalget er gaaet med Hensyn til Gebyrberegningen, vil være udsat for at komme tilbage til det tidligere Standpunkt, hvorefter der beregnedes et Gebyr for Sognefogden, og et andet for Fogden; men dette vil i sin Anvendelse i mange Tilfælde give et spændende og ubilligt Resultat. Dernæst tror jeg ogsaa, at nogle af de Indvendinger, som ere fremkomne imod Udvalgets Forslag, og navnlig de Indvendinger, som ere fremsatte af det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Nas-mussen), tildels bero paa en Misforstaaelse. Han udtalte nemlig blandt Andet, at Forslaget gik ud paa en Forhøielse for fattige Folk, medens den mere velhavende Del af Befolkningen meget vel kunde bære det Par Marks Forhøielse, hvorom Taleren er. Det stiller sig saaledes for mig, at det er tvivlsomt, om det ærede Medlem ikke har overset, at der netop efter Udvalgets Forslag vil fremkomme en meget betydelig Forhøielse for den bedre stillede Del af Befolkningen, idet nemlig alle de Udpantninger, som angaa Beløb af over 50 Rd., og som skulle foretages ved Fogden, forsaavidt som det sker for Statter, nu kommer til at koste mangfoldige Gange mere, end de have kostet efter de hidtil gjældende Regler. — Den høitærede Minister's Indvendinger angaaende Udvalgets Forslag under Nr. 22 gik for en Del ud paa, at det ikke var heldigt at foretage en Reform i Materien om Procesomkostninger, som ikke var Overensstemmelse med de almindelige Regler derfor; men jeg tror, at denne Bemærkning maatte føre langt videre, nemlig til at stille sig paa det Standpunkt, som blev indtaget af min ærede Sidesmand til venstre (Octavius Hansen), at denne hele Reform kun burde finde Sted i Forbindelse med den saakaldte store Retsreform. Naar man ikke indtager dette Standpunkt, men derimod udtager dette Afsnit som Gjenstand for en særlig Behandling — og derfor tror jeg, man maa være den høitærede Minister meget taknemmelig — forekommer det mig naturligt, at man paa dette særskilte Stykke anvender de Regler, som med Hensyn til den Del af Lovgivningen, man har under Behandling, maa siges at være det Rette og Fornuftige, selv om de ikke ere i streng Overensstem-

melse med, hvad der gjælder paa andre Omraader. Jeg tror imidlertid, det maa erkendes, at det Udvalget her har foreslaaet, er stemmende med vor Lovgivnings almindelige Grundsatninger og med de Retsshensyns Natur, hvorom der her er Tale. Den høitærede Minister fremførte i det Foredrag, han holdt i Dag, Følgende: Forudsætningen for det hele Udpantningsinstitut er, at man har at gøre med Fordringer, som ere af en saa jevn og simpel Bestaaffenhed, at der ikke let bliver Tvivl om deres Realitet. Disse Ord kan jeg fuldstændig understreffe. Det er nemlig Udvalgets Tanke, at Udpantningsinstituttet kun bør anvendes paa saadanne Fordringer, og ikke paa andre; men naar det er Tilfældet, er det vistnok ogsaa aldeles naturligt, at en Benyttelse af Udpantningsinstituttet udenfor det Gebet, som maa siges at være dets rette Hjem, maa ske paa vedkommende Reforvæntens egen Risiko. Jeg tror ikke, man behøver at være Frygt for, at det derved skulde blive upraktisk; thi det tør vistnok forventes, at de Personligheder, som rekvirere Udpantningsforretninger, hvad enten de gjøre det af egen Interesse eller som Forstandere eller Værger for Kommuner eller andre juridiske Personer, ville have saamegen Forretningsdygtighed, at de ved et fornuftigt Skjøn maa kunne dømme om, hvorvidt den enkelte Fordring, som bliver Gjenstand for Udpantning, er uomtvistelig eller ikke. Jeg tror virkelig, at man vilde tagere disse Personligheders Indsigt for lavt, naar man vilde gaa ud fra, at de manglede en saadan Indsigt, og jeg tror, at den Praxis, hvorpaa man, efter Udvalgets Mening uheldigvis, er kommen ind, nemlig den, at visse Fordringer, og navnlig Statteafgifter til Kommunen, blive gjort til Gjenstand for Udpantning uden Hensyn til, om disse Fordringer i enkelte Tilfælde ere uomtvistelige eller ikke, er en uheldig Praxis og fuldkommen uforenelig med den Grundsatning, som den høitærede Minister selv har vedkjendt sig, hvorefter man ved Udpantningsinstituttet maa gaa ud fra den Forudsætning, at man har med Fordringer at gøre, som ere af en simpel og jevn Bestaaffenhed, saaledes at en Tvivl om deres Realitet er umuligt. Paa den Fremstilling, den høitærede Minister har givet med Hensyn til den vanskelige Stilling, hvori Kommunens Værger vilde komme, tror jeg, at man meget vel kan anvende den Uttring, den høitærede Minister selv benyttede imod min Sidesmand til Venstre, idet han sagde, at han udtastede et Fantastibillede eller i ethvert Fald et Billede, som var temmelig stærkt farvet. Jeg tror det vil vise sig, at Kommunens Værger i de allerfleste Tilfælde ville være i Besiddelse af tilstrækkelig Forretningsdygtighed, hvortil kommer, at de i de Indvendinger, som det tør forventes at Skulderne vil fremkomme med, ville faae den Veiledning, de muligvis maatte faae, og endelig forekommer det mig, at det, hvis der virkelig sker noget Forfærdigt, er ubetinget naturligere, at Byrden fordeles